

HET FUNDAMENT EN HET GEHEIMENIS

EEN WEERLEGGING VAN DE BESCHULDIGING DAT ZIJ DIE HUN GELOOFSLEER BASEREN OP DE
“GEVANGENSCHAPSBRIEVEN” DE EERSTE BEGINSLEN VAN HET GELOOF NIET ONDERWIJZEN.

DOOR

CHARLES H. WELCH

DE INSPIRATIE VAN DE SCHRIFT

De Gevangenschapsbrieven zijn de enige Schriften die de bedeling van het Geheimenis openbaren, en aangezien deze heerlijke waarheid het speciale onderwerp van onze bediening is (dat wil zeggen van *The Berean Expositor*), hebben we deze bijzondere brieven sterk benadrukt. Het zijn er vijf, maar omdat Philemon van persoonlijke aard is, spreken we vaak van de “Vier Gevangenschapsbrieven”, waarmee we bedoelen dat deze de volledige openbaring bevatten van het Geheimenis. Er worden twee verkeerde conclusies getrokken uit het feit dat wij zo'n accent leggen op deze brieven. De ene, wereldkundig gemaakt door een bekende spreker uit Ayrshire – waar wij zijn bijeenkomsten hebben bezocht – houdt in dat wij geen plaats meer overhouden voor een brief als die aan de Romeinen. Dit wordt volledig tegengesproken door de uitgave van het boek met de titel: *Just and the Justifier* in 1948. Zo'n aantijging is dus uiterst misleidend, of dit nu uit onkunde of met boze opzet is geuit. Het is ongetwijfeld zo dat we onderscheid maken tussen de verschillende leerstellige onderwerpen in Romeinen. Bijvoorbeeld tussen “rechtvaardiging door geloof”, dat net zozeer voor de Gemeente van het Geheimenis geldt als voor hen aan wie het in eerste instantie was geschreven, en het tot de toenmalige bedeling behorende onderwijs waarin gesproken wordt van “eerst de Jood” (Rom.1:16), of van de “olijfboom” (Rom.11). Dit laatste houdt geen verband met de Gemeente te Efeze, maar is een waarheid voor de tijd waarin het geschreven is.

Een ander punt van kritiek op ons is, dat we de eerste beginselen van het geloof negeren omdat we onszelf zouden “opsluiten” in de genoemde vier brieven en dat we daarmee geestelijke zwakte, of zelfs schade bij anderen veroorzaken. Opnieuw willen we wijzen op de lijst met publicaties waarin iedereen kan zien dat er ruime aandacht is besteed aan de oudtestamentische Schriften¹ en dat de eerste beginselen van het geloof, zoals Verlossing, Verzoening, de Godheid van Christus, de Inspiratie der Schrift, de Wederkomst, de Hel, de Ziel en dergelijke basisonderwerpen, uiterst nauwgezet van commentaar zijn voorzien². In deze brochure zullen we ons echter neerleggen bij de ons ten onrechte toegedachte beperkingen en ons bezighouden met de vier Gevangenschapsbrieven, namelijk Efezen, Filippenzen, Colossenzen en II Timotheüs, om te ontdekken welke beginselen van het geloof we in onze geloofsbelijdenis zouden missen als we ons werkelijk tot deze vier zouden beperken.

Welke waarheid zullen we nu als de basis van al de overige beschouwen? Als we het antwoord geven: verlossing, of de Persoon van Christus, of het Plan der Eeuwen, moeten we dan niet erkennen dat we van deze dingen niets afweten buiten de Schriften om? En als we dit erkennen, moeten we dan ook niet toegeven dat de belangrijkste van de beginselen van het geloof de Waarheid van de Schrift is? Als we dat vastgesteld hebben, wenden we ons tot onze denkbeeldige opponent en vragen hem:

---

¹ Tot de werken van Welch die aandacht besteden aan het Oude Testament behoren o.m.: *The Book of Job, Ecclesiastes, True from the Beginning* en *The Burden of Prophecy* (uitgaven van *The Berean Publishing Trust*), vert.

² Over deze onderwerpen schreef Welch o.m. in de brochures *The Reconciliation of All Things, Is God a Person?, The Deity of Christ, That Blessed Hope* en in zijn commentaren op verschillende Bijbelboeken (uitgaven van de *Berean Publishing Trust*), vert.

“Als aan u gevraagd zou worden om een tekst te geven die de onfeilbaarheid, de waarheid en de nauwgezetheid van de Schrift bewijst en u mocht slechts één tekst opgeven, welke zou u dan opslaan?”

Hierop is maar één antwoord mogelijk: II Tim.3:16:

“Al de Schrift is van God ingegeven en is nuttig tot lering, tot wederlegging, tot verbetering, tot onderwijzing, die in de rechtvaardigheid is”.

Uit andere delen van de Schrift kunnen we leren dat de Schrift niet gebroken kan worden (Joh.10:35), dat de Schriften vervuld moeten worden (Matt.26:54,56; Luc.4:21; Hand.1:16) dat geen Schriftwoord “is van eigen uitlegging” (II Petr.1:20), maar als we een duidelijk antwoord willen op de belangrijke vraag aangaande de INSPIRATIE, moeten we de Evangeliën, Handelingen en alle andere brieven loslaten en één van de Gevangenschapsbrieven opslaan, namelijk II Tim.3:16. We ontkennen niet dat als we alles wat de Schrift over zichzelf te zeggen heeft bij elkaar zoeken, we niet een even duidelijk getuigenis van de waarheid kunnen ontdekken als die we in II Tim.3:16 vinden, maar wat we willen aantonen is dat *iedereen* deze Gevangenschapsbrief moet opslaan om het enige volkomen duidelijke getuigenis aangaande de “inspiratie” van de Schrift te vinden.

We beperken onszelf niet tot deze brieven. Integendeel, wij gebruiken het hele gebied van de geïnspireerde waarheid voor ons onderwijs. Toch willen we allen die enig waarheidsbesef hebben, oproepen de beschuldiging van de te hand wijzen, dat wij door de manier waarop wij de Gevangenschapsbrieven benadrukken dit beginsel van het geloof zouden (kunnen) negeren of ontkennen.

Iedereen die zich wellicht in de war heeft laten brengen door deze valse beschuldigingen, geuit door hen die de waarheid van het Geheimenis niet zien, zal zien dat hij niets te vrezen of te verliezen heeft als hij het getuigenis van de Gevangene des Heren maar op de voet volgt.

VERLOSSING UIT GENADE DOOR GELOOF

Nu we ontdekt hebben dat de meest fundamentele leerstelling van ons geloof, namelijk de inspiratie van de hele Schrift, in de gevangenschapsbrieven wordt gevonden, gaan we ons vervolgens bezighouden met de eerste beginselen van het evangelie. Als zij die ons vals beschuldigd hebben zelf doordrongen zouden zijn van het speciale doel waarvoor deze Gevangenschapsbrieven zijn geschreven, zouden ze beseffen in welke mate wij het onszelf moeilijk maken door op deze uitdaging in te gaan. Deze brieven *gaan er namelijk van uit* dat de verlossing al een feit is en dat het Evangelie al wordt geloofd. Het is daarom zo – zelfs al zouden deze vier brieven niet spreken over Verlossing of Vergeving of over het Evangelie – dat zij die zich aan deze brieven houden er ten onrechte van worden beschuldigd deze basiswaarheden te negeren. Dat gebeurt ook met een leraar van een bepaalde groep gelovigen als hij het evangelie niet tot de niet-gerechten heeft gepredikt omdat hij bezig was gelovigen wat meer te leren over hun roeping en wandel. Hoewel dit laatste zeker kan voorkomen, hoeven we niet bang te zijn dat iemand ons kan blijven beschuldigen dat we “Verlossing door genade” niet kennen en op een zo duidelijk mogelijke wijze leren.

Zoals in II Tim.3:16 het duidelijkste getuigenis over de Woordelijke Inspiratie van de Schrift gevonden kan worden, zo neemt Ef.2:8-10 de belangrijkste plaats in als het gaat over wat ons

“Want uit genade zijt gij zalig geworden	Genade
door het geloof;	Geloof
en dat niet uit u,	Niet uit u
het is Gods gave;	Gave
Niet uit de werken,	Niet uit werken
opdat niemand roeme.	Geen roem
Want wij zijn Zijn maaksel,	Zijn maaksel
geschapen in Christus Jezus tot goede werken,	Geschapen
welke God voorbereid heeft,	God heeft voorbereid
opdat wij in dezelve zouden wandelen”	Werken en wandel

geopenbaard is over de verlossing door genade.

Hier worden tien onderwerpen genoemd waaronder zich, als we ze afzonderlijk bekijken, zeven positieve beweringen bevinden over de soevereiniteit van de genade en de scheppende kracht van God in het evangelie. Er zijn drie negatieve beweringen die de menselijke verdienste geheel uitsluiten. Alles bij elkaar genomen vormen ze een leer over de verlossing die nergens anders zo volledig wordt gevonden. Bovendien wordt ons hier het evenwicht geopenbaard, dat aan de ene kant werken van welke soort dan ook op geen enkele manier onze verlossing bewerken, maar aan de ander kant goede werken absoluut te voorschijn zullen komen als vrucht. Hier wordt dus het grote beginsel, verlossing uit genade en door geloof, op volkomen wijze uitgedrukt in de Gevangenschapsbrieven.

RECHTVAARDIGING DOOR GELOOF

De brief aan de Romeinen is de brief van rechtvaardigheid. Van de rechtvaardigheid Gods uit geloof wordt gezegd dat het de kracht van het Evangelie van Christus is (1:16,17). Van deze rechtvaardigheid wordt gezegd dat zij niet uit de werken der wet is (3:20,21), maar de “rechtvaardigheid Gods”, de rechtvaardigheid door het geloof van Jezus Christus (3:22), tot allen en over allen, die geloven (3:22). Rom.8:1 laat zien dat deze positie waarin we vrij zijn van veroordeling, “in Christus Jezus” is.

Het bewijs voor en de uitleg van deze beweringen, beslaan acht heel gewichtige hoofdstukken over dogmatiek (Rom.1-8) en drie over de bedelingen (9-11). De lezer die op de hoogte is van deze elementaire hoofdstukken wordt uitgedaagd een poging te doen deze in te korten zonder iets af te doen van de helderheid en volledigheid ervan. Als hij dat eerlijk zou proberen voordat hij verder leest, dan zijn wij ervan overtuigd dat wanneer hij zijn eigen poging zou vergelijken met één enkel vers in Filippenzen drie die lezer zal moeten erkennen hoe volledig en eenvoudig de apostel zijn leerstelling heeft verwoord in deze “Gevangenschapsbrief”.

“En in Hem gevonden worde, niet hebbende mijn rechtvaardigheid, die uit de wet is, maar die door het geloof van Christus is, namelijk de rechtvaardigheid, die uit God is door het geloof” (Fil.3:9).

Hier, in deze korte verklaring, lezen we dat rechtvaardigheid wordt gevonden “in Hem”, niet de “mijne” is, niet “uit de wet”, maar dat het is door het “geloof van Christus”, “door het geloof” in Hem en dat het is de “rechtvaardigheid, die uit God is”.

Niemand die aan de Gevangenschapsbrieven, hetzij zijn leer, hetzij zijn wandel ontleent, zal iets leren of doen dat niet in volledige overeenstemming is met het grote beginsel van “Rechtvaardiging door geloof”. Dit is het derde beginsel dat volledig wordt ondersteund door de brieven van het Geheimenis, de voorgaande twee waren:

De Inspiratie van de Schrift.

Verlossing uit genade door geloof.

VERLOSSING DOOR ZIJN BLOED

Rechtvaardiging is noodzakelijk voor een mens om aanvaard te kunnen worden door God. Deze kan alleen verkregen worden op grond van de verlossing, die in Christus Jezus is (Rom. 3:24). De onterechte en misleidende beschuldiging waarmee we ons in deze brochure bezighouden, houdt in dat we, omdat we het belang van de Gevangenschapsbrieven zo duidelijk naar voren brengen, het gevaar lopen te weinig aandacht te besteden aan de eerste beginselen van het geloof. We hebben al gezien dat “Inspiratie van de Schrift”, “Zaligheid uit genade door geloof” en “Rechtvaardiging door geloof”, zeer volledig aan bod komen in deze brieven van het Geheimenis en nu gaan we kijken naar één van de beginselen die daarmee verband houden, namelijk. “Verlossing door het bloed van Christus”.

Het Griekse woord dat vertaald is met verlossing is *APOLUTROSIS* en dit wordt in het Nieuwe Testament vijf maal specifiek gebruikt voor het verlossingswerk van Christus. In dat verband komt het twee keer voor in de Gevangenschapsbrieven en dat is relatief veel. Vier maal wordt dit woord gebruikt in verband met de toekomst, één maal in Luc.21:28, één maal in Rom.8:23 en twee maal in Efeze, namelijk. 1:14 en 4:30. We zien dat er verhoudingsgewijs meer verwijzingen zijn naar de verlossing door het bloed van Christus in de Gevangenschapsbrieven dan in enig ander deel van het Nieuwe Testament.

De critici van de leer der Bedelingen zeggen dat wij leren dat de heerlijke waarheden van de “geestelijke” zegeningen en de “hemelse” gewesten los zouden staan van de verlossing die in Christus is, maar deze bewering is onjuist. Laten we deze zaak eens onderzoeken en beginnen met het lezen van Efezen. We hoeven niet meer dan zes verzen te lezen om de woorden tegen te komen:

“In Welken wij hebben de verlossing door Zijn bloed, *namelijk* de vergeving der misdaden, naar den rijkdom Zijner genade, met welke Hij overvloedig is geweest over ons in alle wijsheid en voorzichtigheid” (1:7,8).

Hier wordt, zoals u wel opgemerkt zult hebben, de verlossing niet onverklaard gelaten. Er wordt uitdrukkelijk gezegd “door Zijn bloed”. Verder wordt uitgelegd dat dit de “vergeving” is, of de bevrijding van zonden. In de derde plaats is er sprake van vergeving en verlossing door de overvloedige genade van God. Deze waarheid wordt in Col.1:13,14 herhaald waar de bevrijding doordringt tot in de macht der duisternis. Het gevolg hiervan is een overgang naar het Koninkrijk van de Zoon van God (Col.1:13). De Gevangenschapsbrieven leren dat de gelovige:

“verlossing” heeft ontvangen door het bloed van Christus (Ef.1:7; Col.1:14);

“nabij geworden” is door het bloed van Christus (Ef.2:13);

“vrede” heeft door het bloed van Christus (Col.1:20).

We zeggen opnieuw dat een grote afhankelijkheid aan de Gevangenschapsbrieven niet betekent en ook niet *kan* betekenen, dat we de eerste beginselen van het geloof niet aanvaardden of dat we deze negeren. De beschuldiging die de ronde doet, blijkt hiermee onterecht te zijn en deze kan maar één oorsprong hebben, al denken zij die deze opmerkingen ventileren wellicht dat ze er God een dienst mee bewijzen.

HET KRUIS VAN CHRISTUS

Nauw verweven met de verlossing door Christus, is de leer van het Kruis. Als het waar is dat “het Kruis de toetssteen van het geloof” is, dan nemen de Gevangenschapsbrieven een vooraanstaande plaats in het getuigenis van deze uiterst belangrijke waarheid in. Het zal voor sommigen als een verrassing komen als ze ontdekken dat het kruis nergens wordt genoemd in de brief aan de Romeinen, behalve in de zinsnede “dat onze oude mens met *Hem* gekruisigd is” (Rom.6:6). Daaruit volgt dat zij die de Gevangenschapsbrieven als hun richtsnoer nemen, het onderwijs aangaande het Kruis met meer nadruk zullen brengen dan zij die de brief aan de Romeinen tot hun standaard hebben verheven! Paulus' brieven zijn in twee groepen onder te verdelen. De brieven die vóór Hand.28 zijn geschreven en die daarna zijn geschreven. Beide groepen bevatten drie brieven die de waarheid over het kruis openbaren: I Corinthiërs, Galaten en Hebreeënen in de ene groep en Efezen, Filippenzen en Colossenzen in de andere. De heerlijke waarheid verbonden met het kruis van Christus houdt in de Gevangenschapsbrieven het volgende in:

VERZOENING. Het woord dat in Ef.2:16 is gebruikt, is vollediger dan het woord dat gevonden wordt in de eerdere brieven van Paulus. Het spreekt van “de twee” die “tot één nieuwen mens” geschapen zijn en als “één lichaam” verzoend zijn met God “door het kruis”.

Met deze volledige verzoening is ook *VREDE* verbonden in Col.1:20, een vrede die zo ver gaat dat het doordringt tot degenen die “eertijds vervreemd waren en vijanden door het verstand in de boze werken” (Col.1:21).

UITWISSING van elke inzet, rite en ceremonie, of deze nu in de wet van God wordt gevonden, of is opgelegd door menselijke traditie, wordt gevonden in het kruis van Christus. De gelovige die zich van de waarheid van Col.2:14 bewust is, heeft een vrijheid ontvangen die niet in woorden kan worden uitgedrukt en heeft ontdekt dat voor hem Christus werkelijk alles is en dat hij de volmaaktheid heeft ontvangen in de volheid van Christus.

Naast het element van de verlossing door het grote offer, heeft het kruis van Christus nog een andere boodschap. Die vinden we in uitdrukkingen als “zijn kruis opnemen”, of “zijn kruis dragen”. De Gevangenschapsbrieven laten ons een uiteenzetting zien van dit enigszins vergeten aspect van het onderwijs van het kruis in de brief aan de Filippenzen. Het kruis wordt als zodanig niet genoemd in II Timotheüs, maar de waarheid van het kruis, namelijk “lijden en regeren”, is duidelijk aanwezig. In Fil.2:8 komen we het kruis tegen op het moment van de ergste vernedering van de Heiland, vóór de daarmee samenhangende verheerlijking. In hoofdstuk 3, waar we de “uitopstanding” vinden en de “prijs der roeping Gods, die van boven is in Christus Jezus”, lezen we van hen wier wandel ze maakt tot “vijanden des kruises van Christus”. De beschuldiging, dat zij die een diepgaande studie maken van de Gevangenschapsbrieven de neiging hebben de eerste beginselen te vergeten, blijkt

niet alleen onterecht te zijn, maar het is zelfs zo dat zij die de Gevangenschapsbrieven negeren, onkundig zullen blijven van enkele belangrijke elementen van de waarheid.

DE OPSTANDING

Onder het vorige kopje hebben we gelet op verwijzingen in de Gevangenschapsbrieven naar het Kruis van Christus. Maar we willen er uw aandacht op vestigen dat in dezelfde brief waarin Paulus schreef dat hij “niet voorgenomen (heeft) iets te weten onder u, dan Jezus Christus en Dien *gekruisigd*” (I Cor.2:2), hij duidelijk maakt dat zonder *opstanding* Christus tevergeefs zou zijn gestorven (15:12–19). De Gevangenschapsbrieven zijn in de allereerste plaats de brieven van de *opgestane* Christus. Het eerste grote gebed in Ef.1:19,20 heeft als derde onderwerp:

“En welke de uitnemende grootheid Zijner kracht zij aan ons, die geloven, naar de werking der sterkte Zijner macht, Die Hij gewrocht heeft in Christus, als Hij Hem uit de doden heeft opgewekt; en heeft *Hem* gezet tot Zijn rechter *hand* in den hemel”.

In de Brief aan de Filippenzen bidt de apostel:

“Opdat ik Hem kenne en de kracht Zijner opstanding en de gemeenschap Zijns lijdens, Zijn dood gelijkvormig wordende” (Fil.3:10).

In de Brief aan de Colossenzen wordt de volkomen aanvaarding van de gelovige in Christus verbonden met de opstanding:

“Zijnde met Hem begraven in den doop, in welken gij ook met *Hem* opgewekt zijt door het geloof der werking Gods, Die Hem uit de doden opgewekt heeft” (Col.2:12).

De tweede Brief aan Timotheüs benadrukt de opstanding van Christus, want de apostel zegt:

“Houd in gedachtenis, dat Jezus Christus uit de doden is opgewekt, Welke is uit den zade Davids, naar mijn Evangelie” (II Tim.2:8).

De vier Gevangenschapsbrieven getuigen van het historische feit van de opwekking van Christus uit de doden. Bovendien is de gezegende vereenzelviging van de gelovige met die opstanding een zeer belangrijk onderdeel van het onderwijs van de Brieven van het Geheimenis.

“En heeft *ons* mede opgewekt en heeft *ons* mede gezet in den hemel in Christus Jezus” (Ef.2:6).

“Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zo zoekt de dingen, die boven zijn, waar Christus is, zittende aan de rechter *hand* Gods” (Col.3:1).

Bovendien, of de gelovige die wordt aangesproken in deze brieven nu uitzielt naar de gezegende hoop van zijn roeping of dat hij ijverig jaagt naar de even gezegende prijs van dezelfde roeping, hij weet door het onderwijs ervan dat er niet zoiets bestaat als een overgang naar heerlijkheid buiten de opstanding om. Hij mag er dan naar uitzien om te genieten van “alle geestelijke zegening” maar dat doet niets af van de noodzaak van een “lichaam”, want Fil.3 zegt:

“Die ons vernederd lichaam veranderen zal, opdat hetzelfde gelijkvormig worde aan Zijn heerlijk lichaam, naar de werking, waardoor Hij ook alle dingen Zichzelf kan onderwerpen” (vers 21).

De enige kracht die iemand in staat stelt de wedloop te lopen met de prijs als doel, is de “kracht van Zijn opstanding”, die verband houdt met het bereiken van de “uitopstanding van tussen de doden uit” (Fil.3:10,11).

Het is volstrekt onmogelijk voor iemand te geloven in het getuigenis van de Gevangene des Heren en niet vast te houden aan de grote fundamentele waarheid van de opstanding. Zonder dat heerlijke feit kan er geen sprake zijn van verlossing, noch van de hemelse sfeer, noch van de prijs van de roeping van omhoog, want alles hangt af van de opstanding, hemelvaart en tegenwoordige verheerlijking van de Verlosser.

DE PERSOON VAN CHRISTUS

We hebben nu de Gevangenschapsbrieven onderzocht op hun getuigenis aangaande de eerste beginselen van het geloof en we hebben in deze brieven zes van de belangrijkste leerstellingen uiterst volledig uiteengezet gezien.

We hebben tot nu toe nog niet hun getuigenis aangaande de Persoon van de Here Jezus Christus Zelf in oenschouw genomen en daar moeten we ons nu ogenblikkelijk mee gaan bezighouden. Paulus zegt in Filippenzen over de Heer:

“Die in de gestaltenis Gods zijnde, geen roof geacht heeft Gode even gelijk te zijn; maar heeft Zichzelve vernietigd, de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen hebbende en is den mensen gelijk geworden” (Fil.2:6,7).

Dezelfde Apostel zei van Christus toen hij aan de Colossenzen schreef:

“Dewelke het Beeld is des onzienlijken Gods, de Eerstgeborene aller creaturen... de Eerstgeborene uit de doden...” (Col.1:15–18).

Dit zijn verklaringen die zich kunnen meten met alle andere buiten de Gevangenschapsbrieven voor wat betreft de diepte van hun onderwijs. De Godheid van de Verlosser wordt benadrukt, maar tevens Zijn mens-zijn. Deze buitengewoon geestelijke brieven die de gedachten van de gelovigen van de aarde doen afdwalen en spreken van de overheden en machten, hemelse gewesten en zelfs geestelijke vijanden, laten geen onduidelijk geluid horen als ze spreken van de menselijke natuur van Christus.

“Heeft Hij de vijandschap in Zijn vlees te niet gemaakt...” (Ef.2:15);

“In het lichaam Zijns vleses, door den dood, opdat Hij u zou heilig en onberispelijk en onbeschuldiglijk voor Zich stellen” (Col.1:22);

“Want in Hem woont al de volheid der Godheid lichamelijk” (Col.2:9).

Vertelt Johannes in zijn Evangelie, of leert Paulus in Hebreëen dat de wereld door Hem is gemaakt, of dat de hemelen het werk van Zijn handen zijn, Colossenzen vertelt ons dat “door Hem alle dingen zijn geschapen, die in de hemelen en die op de aarde zijn”. Geven andere Schriftgedeelten het getuigenis dat Jezus is de Christus, de Zoon van God, Efezen 4:13 stelt de “kennis van de Zoon van God” als doel van het geloof. Fil.2:9–11 openbaart het feit dat de Verlosser hoog verheven is en dat op een dag elke knie zich zal buigen en elke tong zal belijden dat Jezus Christus de Heer is. Is Hij de Verlosser? Fil.3:20 zegt dat we Hem als zodanig verwachten. Is Hij de Meester? Gelovige meesters op aarde worden herinnerd aan deze titel van de Heer in Ef.6:9 en Col.4:1. De heerlijkheid van deze brieven is de verheerlijkte Heer en zij die geloven en aan het onderwijs van deze brieven vasthouden, kunnen niet anders dan zich buigen in Zijn aanwezigheid en met wellicht nog rijkere inhoud dan Thomas zeggen: “Mijn Heer en mijn God”. De heerschappij van Christus wordt in deze Gevangenschapsbrieven uitputtend betuigd. Het centrale thema van de zeventvoudige eenheid des

Geestes is de ene Heer (Ef.4:5). Heel duidelijk wordt naar Christus als Heer verwezen in de overgang van “leer” naar “leven” in Efezen. In het derde hoofdstuk, waar het onderwijs van de brief nog aan de gang is, noemt Paulus zichzelf “de gevangene van Christus Jezus”, maar de volgende keer dat hij naar zichzelf verwijst met die titel, is het in het praktische gedeelte met zijn vermaning waardig te wandelen en daar vinden we de woorden “de gevangene in den Heere” (Ef.4:1).

Het dienen is in het bijzonder gericht op de Verlosser in Zijn hoedanigheid als Heer en van Hem moeten we zowel beloning als berisping verwachten:

“En al wat gij doet, doet dat van harte als den Heere en niet den mensen; Wetende, dat gij van den Heere zult ontvangen de vergelding der erfenis; want gij dient den Heere Christus” (Col.3:23,24).

In zijn laatste brief zegt de apostel:

“Schaam u dan niet der getuigenis onzes Heeren, noch mijns die Zijn gevangene ben” (II Tim.1:8).

Er staan niet minder dan 17 verwijzingen naar “Heer” in deze korte brief. Zij die zich beroepen op het getuigenis van de gevangene van de Heer, zullen nimmer de dwaalweg opgaan van het ontkennen of negeren van het feit dat de Here Jezus Christus Heer en God is, maar zullen altijd getuigen dat:

“..., dat Jezus Christus (is) de Heere ... , tot heerlijkheid Gods des Vaders”.

DE VADER

De openbaring van de Vader is een specifiek kenmerk van het Nieuwe Testament en u moet buitengewoon voorzichtig zijn als u mensen ontmoet die deze heerlijke titel bagatelliseren. In de brief aan de Efezen staan acht verwijzingen naar de Vader:

A Genade zij u en vrede van God, onzen Vader en den Heere Jezus Christus (1:2)

B Gezegend zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus (1:3)

C de God van onzen Heere Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid (1:17)

D den toegang door een Geest tot den Vader (2:18)

D buig ik mijn knieën tot den Vader (3:14)

C Een God en Vader van allen (4:6)

B Dankende te allen tijd over alle dingen God en den Vader

A liefde met geloof, van God den Vader en den Heere Jezus Christus (5:20)

De beschrijving van de Gemeente van het Geheimenis begint met een lofprijzing aan de Vader:

“Gezegend zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in den hemel in Christus. Gelijk Hij ons uitverkoren heeft in Hem, voor de grondlegging der wereld, opdat wij zouden heilig en onberispelijk zijn voor Hem in de liefde” (Ef.1:3,4).

Uit deze woorden blijkt duidelijk dat de zegeningen en de verkiezing van deze gemeente het gevolg zijn van de soevereine wil en liefde van de Vader. Het Vaderschap van God neemt hierdoor de belangrijkste plaats in binnen de beginselen van het geloof, zoals deze worden onderwezen in de brief aan de Efezen. Tot de God van onze Here Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid, wordt het

gebed gericht om openbaring van de waarheid van het geheimenis (Ef.1:17) en de uitnemende grootheid van Zijn kracht die Christus uit de doden heeft opgewekt en Hem gezet heeft tot Zijn rechter hand in den hemel (Ef.1:19,20).

Het doel van onze verlossing, het bewijs van onze aanvaarding, het zegel van de nieuwe mens, komen tot uitdrukking in het voorrecht van de toegang:

“Want door Hem hebben wij beiden den toegang door één Geest tot den Vader” (Ef.2:18).

We zijn ons volledig bewust van het feit dat in dit vers, evenals in andere die wij aanhalen, de Vader niet de Enige is Die genade verleent.

In dit vers bijvoorbeeld moeten drie elementen worden onderscheiden:

Vader – tot Wie de toegang wordt verleend,

De Zoon – door Wiens offer alleen de toegang mogelijk is gemaakt,

De Geest – in Wie “de beiden” één gemaakt zijn en naderbij zijn gekomen.

We hebben niet de bedoeling deze heerlijke openbaring te negeren, maar we brengen eenvoudigweg maar één onderwerp tegelijk naar voren en dat onderwerp is op dit moment het getuigenis van de Gevangenschapsbrieven over het onderwijs betreffende de Vader.

Het voorbeeld van de Apostel zelf als het om bidden gaat, zou door het hele volk van God moeten worden nagevolgd.

“Om deze oorzaak buig ik mijn knieën tot den Vader van onzen Heere Jezus Christus” (Ef.3:14).

In de Schrift komt het zelden voor dat het gebed rechtstreeks gericht wordt tot de Here Jezus Christus Zelf. De regels waaraan de Gemeente is gehouden onder normale omstandigheden, zijn wellicht niet van toepassing in het geval dat iemand gestenigd wordt, zoals Stephanus die een visioen van Christus ontving (Hand.7). Gebed dat rechtstreeks gericht is tot de Here Jezus, doet feitelijk eerder afbreuk aan de erkenning van Zijn noodzakelijke Middelaarschap aan de rechterhand van God, dan dat Hij daardoor verheerlijkt wordt. Hij leerde Zijn discipelen zelf te zeggen “Onze Vader”. Het gedeelte over eenheid des Geestes die de Gemeente van het Geheimenis dient te bewaren, is een volgend gedeelte dat getuigt van de eenheid van de drie personen van de Godheid: één Geest, één Heer, één God en Vader van allen (Ef.4:6). We verwijzen er op dit moment naar omdat de positie van de Vader in de zevenvoudige eenheid die de Gemeente van het Geheimenis moet bewaren, hierin zo wordt benadrukt.

De fundamentele waarheid van het Vaderschap van God en de bescherming van die waarheid tegen misbruik, zoals in het idee over “het universele Vaderschap van God”, worden beide gevonden in de brief aan de Efezen. Het is dan ook voor niemand mogelijk echt te geloven dat in de Gevangenschapsbrieven deze geweldige openbaring wordt genegeerd, wordt ondergewaardeerd of te sterk wordt benadrukt.

ALLE MENSEN ZIJN ZONDAARS

Een van de elementen van het geloof is dat “allen hebben gezondigd” en dat “niemand rechtvaardig is, zelfs niet één”. Van een brief als de brief aan de Romeinen mogen we verwachten dat dit onderwerp met nadruk naar voren wordt gebracht, omdat het duidelijk is dat de Apostel daarin het grote thema van de Verlossing aan de lezer wil uitleggen. Uit de aard van de

Gevangenschapsbrieven, die aan alle mensen wil tonen wat de bedeling van het Geheimenis is en de geadresseerden, namelijk “heiligen en gelovigen in Christus Jezus”, blijkt dat het voor de Apostel niet nodig was zo’n elementaire waarheid als de zondigheid van alle mensen te behandelen. Zou hij het onderwerp in het geheel niet hebben genoemd, dan zou dat nog niet als veronachtzaming of ontkenning van dit feit kunnen worden aangemerkt, omdat hij in de eerste plaats in zijn schrijven met hogere dingen bezig wilde zijn. Maar, ten behoeve van de discussie gaan we even uit van de veronderstelling dat we onze geloofsleer uitsluitend baseren op deze Gevangenschapsbrieven en dat we door dat te doen veel fundamentele waarheden negeren of ontkennen. Hoe staat het nu met de leer van de gevallen mens? De Apostel veronderstelt dat zonde in al zijn lezers aanwezig was. We zien dat doordat hij al in het begin van zijn brief spreekt over de verlossing door het bloed en de vergeving van zonden (Ef.1:7). Hij neemt in Ef.2 onze laatste twijfel weg, als hij een verschrikkelijk beeld laat zien van de manier van leven die zijn lezers er vroeger op nahielden.

“In welke gij eertijds gewandeld hebt, naar de eeuw dezer wereld, naar den overste van de macht der lucht, van den geest, die nu werkt in de kinderen der ongehoorzaamheid; onder dewelke ook wij allen eertijds verkeerd hebben in de begeerlijkheden onzes vleses, doende den wil des vleses en der gedachten; en wij waren van nature kinderen des toorns, gelijk ook de anderen” (Ef.2:2,3)

Alleen al dit gedeelte is voldoende bewijs om de zondigheid van alle mensen aan te tonen en de onmogelijkheid verlost te worden anders dan door genade. Even verder vinden we de grote afstand van de heidenen in andere bedelingen, waarin zij “zonder Christus”, “zonder hoop” en “zonder God” in deze wereld waren (Ef.2:12). En in het vierde hoofdstuk zegt hij:

“Ik zeg dan dit en betuig het in den Heere, dat gij niet meer wandelt, gelijk als de andere heidenen wandelen in de ijdelheid huns gemoeds. Verduisterd in het verstand, vervreemd zijnde van het leven Gods, door de onwetendheid, die in hen is, door de verharding huns harten; Welke, ongevoelig geworden zijnde, zichzelf hebben overgegeven tot ontuchtigheid, om alle onreinigheid gieriglijk te bedrijven” (Ef.4:17–19).

Slechts één ander gedeelte in de Bijbel beschrijft de verschrikkelijke heidense degeneratie op een vergelijkbare wijze en dat is de tweede helft van het eerste hoofdstuk in Romeinen.

De Apostel schrikt er niet voor terug te veronderstellen dat sommigen die op dat moment leden van de gemeente waren, dieven zijn geweest (Ef.4:28) en hij waarschuwt de gemeente zelf tegen grove immoraliteit (Ef.5:3–5). In Colossenzen ontdekken we dat de leden van het Lichaam van Christus, eens waren:

“vervreemd... en vijanden door het verstand in de boze werken” (Col. 1:21).

De opsomming van slechtheid in II Tim.3, waar Paulus de zware tijden beschrijft die zullen komen, is niets meer of minder dan een aanwijzing dat de verschrikkingen uit de dagen van Nero aan het einde van deze aïoon terug zullen komen, want het is een bijna woordelijke herhaling van Rom.1:29–32.

De verkeerde opvatting dat de wereld steeds beter zal worden, wordt tegengesproken door de Apostel als hij schrijft:

“Doch de boze mensen en bedriegers zullen tot erger voortgaan, verleidende en wordende verleid” (II Tim.3:13).

We vinden hier het negende beginsel van het geloof, dat volledig beleden wordt in de Gevangenschapsbrieven. Sommige lezers zullen zich verbaasd afvragen waarom we Ef.2:1 niet in dit

gedeelte hebben aangehaald. We zouden het hebben kunnen citeren en op die manier ons standpunt hebben versterkt, maar we hebben het niet gedaan, omdat het niet eerlijk zou zijn. Elders³ hebben we aangetoond dat Ef.2:1 leert dat de gemeente dood *is* TEN OPZICHTE VAN overtredingen en zonden en niet dood *was* DOOR overtredingen en zonden. Daarom hebben we die passage buiten beschouwing gelaten. Het beginsel van de zondigheid van alle mensen wordt echter ruim voldoende beleden in de citaten die we hier gebruikt hebben.

LEVEN EN ONSTERFELIJKHEID

Eén van de beginselen van het geloof en tevens de basis voor alle zegeningen is de leerstelling dat “het Leven in Christus alleen” is. Romeinen verklaart dat de “bezoldiging der zonde is de dood, maar de genadegift Gods is het eeuwige leven, door Jezus Christus, onzen Heere” (Rom.6:23). Als we onze geloofsleer alleen zouden ontleen aan de Gevangenschapsbrieven zouden we dan slechts een vaag idee hebben van deze zaak van leven en dood? Het eerste gedeelte dat we in de brieven van het Geheimenis tegenkomen, openbaart de absolute noodzaak van de gave van het leven en dat deze in Christus moet zijn, want in Ef.4:18 lezen we dat de heidenen “vervreemd van het leven Gods” waren en daar dit de toestand van de mens is, moet het leven van buiten de mens zelf komen, want anders zal hij totaal verloren gaan.

De volgende verwijzing vinden we in Colossenzen 3, waar we lezen:

“Want gij zijt gestorven en uw leven is met Christus verborgen in God” (Col.3:3)

Hier zien we dus het bewijs van een geweldige verandering. De gelovige is gestorven en toch leeft hij. In dezelfde brief ontdekken we dat hij “met Christus” is gestorven (Col.2:20) en we zien nu dat hij een nieuw leven heeft en dat dit leven is verborgen met Christus in God. We ontdekken in de laatste brief van de Apostel Paulus dat deze gave van het leven onderwerp was van een belofte en door het gedeelte in deze brief met andere te vergelijken, zien we dat deze belofte teruggaat tot voor de tijden der eeuwen.

“Paulus, een apostel van Jezus Christus, door den wil van God, naar de belofte des levens, dat in Christus Jezus is” (II Tim.1:1);

“In de hoop des eeuwigen levens, welke God, Die niet liegen kan, beloofd heeft, voor de tijden der eeuwen, maar geopenbaard heeft te Zijner tijd” (Tit.1:2).

En dat brengt ons op II Tim.1:9-11:

“Die ons heeft zalig gemaakt en geroepen met een heilige roeping; niet naar onze werken, maar naar Zijn eigen voornemen en genade, die ons gegeven is in Christus Jezus, voor de tijden der eeuwen; doch nu geopenbaard is door de verschijning van onzen Zaligmaker Jezus Christus, Die den dood heeft te niet gedaan en het leven en de onverderfelijkeid aan het licht gebracht door het Evangelie; waartoe ik gesteld ben een prediker en een apostel en een leraar der heidenen”

---

³ Bijv. in *In Heavenly Places* (pag. 188 e.v.), *An Alphabetical Analysis* (Doctrinal Truth, vol. 6, pag. 136 e.v.) en *The Testimony of the Lord's Prisoner* (pag. 63 e.v.) alle uitgegeven door *The Berean Publishing Trust* (vert.)

Bij zijn eerste verschijning maakte de Verlosser de heerlijke gave van het leven bekend en bij Zijn tweede verschijning dat het leven en de heerlijkheid ingegaan en genoten kan worden.

“Wanneer *nu* Christus zal geopenbaard zijn, Die ons leven is, dan zult ook gij met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid” (Col.3:4).

Zij die geloven in en zich bepalen tot het getuigenis van de gevangene des Heren, zullen niet weifelen, maar de heerlijke waarheid geloven dat het leven een gave van God is en alleen gevonden wordt in Christus en zij zullen gesterkt worden tegen de spiritistische misvatting⁴ dat alle mensen van nature onsterfelijk zijn. Ze zullen weten dat “leven en onsterfelijkheid” alleen aangeboden wordt door middel van het evangelie en dat het niet het gemeenschappelijk bezit is van alle afstammelingen van Adam.

Nu we alle beginselen van het geloof nagegaan hebben, ontdekken we dat onze harten in dankzegging uitgaan tot Hem, Die op zo’n beperkte ruimte en met zo’n ander doel voor ogen, de Apostel bij het schrijven van de Gevangenschapsbrieven op zo’n wijze kon inspireren tot het schrijven van zo’n groot getuigenis aangaande de fundamentele waarheden.

We sluiten deze brochure af met een samenvatting van de vier Gevangenschapsbrieven:

De structuur waaruit de samenhang tussen de verschillende leerstellingen blijkt.

---

⁴ Zie hiervoor ook onze uitgave “De Hel” van dezelfde schrijver.

Kernwoorden

A	Efezen	De bedeling van het Geheimenis (3:2,3 en 9)
	Gezeten	De Gemeente die Zijn Lichaam is (1:22,23)
	Gezeten	De volheid (1:23; 4:10), het Hoofd (1:22)
	Samen gezeten	Overheden en machten (1:21)
B	Filippenzen	Beproof de dingen die verschillen (1:10)
	De prijs	Streven (1:27), jagen naar het doel (3:14)
		Prijs (3:14), heengaan (1:23), geofferd (2:17)
A	Colossenzen	De bedeling van het Geheimenis (1:25,26)
	Volmaakt in Hem	De Gemeente die Zijn Lichaam is (1:24)
		De volheid (1:19), het Hoofd (2:19)
		Overheden en machten (1:16; 2:10)
B	II Timotheüs	Het woord der waarheid recht snijden (2:15)
	De kroon	Streven (2:5), wedloop gelopen (4:7).
		Kroon (4:8), heengaan (4:6), geofferd (4:16)

Oorspronkelijke titel: Fundamentals and the Mystery, uitg.: The Berean Publishing Trust.

Vertaling: J.A. Hensen. © Stichting Lachai Roï.